

[Poul Møller.]

drages gennem grundskyld, som det før har været tilfældet; jeg forstår, at efter at vi har fået trekantregeringen, er de samfundsskabte værdier steget så stærkt, at de også må inddrages gennem den almindelige beskatning, for at de kan blive inddraget. Vi har aldrig lagt skjul på, at vi accepterer og anerkender nødvendigheden af skatter. Selv om vi er enige med det ærede medlem i, at skat er noget skidt, mener vi alligevel, skatter er nødvendige, og jeg går ud fra, det ærede medlem også efterhånden mener, de er nødvendige. Vi har ikke noget imod — den højtærede finansminister var også inde på spørgsmålet — at arbejde på en proportional beskatning længst muligt op i indkomstfordelingen, ikke specielt for at inddrage samfundsskabte værdier — for de teorier tror vi ikke meget på — men for at prøve på at sikre, at der kan skabes værdier i samfundet her i landet. Vi vil gerne medvirke til indførelse af en proportional skat — hvis vi endelig skal tale skattereform — så højt op i indkomstfordelingen, som det er muligt økonomisk for staten at gå med til. Men gør vi det, bliver det ikke en 25 pct. beskatning, vi skal have, så bliver der forhåbentlig tale om en lavere procent, og hvorfor skulle det så være sådan en særlig velgerning over for de små i samfundet, at vi her skulle lægge os fast på de 25 pct.? Lad os derfor, hvis vi får den proportionale beskatning, se, hvilke satser der gennemføres ved forslaget. Vedtages et sådant forslag i det høje ting, vil den sats, som bliver den almindelige, også komme til at omfatte den beskattede del af disse kapitalpensioner. Så er der ikke noget problem, så vil det være løst, og satsen vil være mindre end de 25 pct.

Baunsgaard: Det ærede medlem hr. Poul Møller spørger, om min bemærkning om usikkerhedsmomentet også med hensyn til de små indkomster i det af det ærede medlem og hans parti stillede forslag om 10 års beskatning skal tages som udtryk for, at

jeg går ind for en hårdere beskatning af de små indkomster. Til beroligelse for det ærede medlem og til underbyggelse af det, som de med de små indtægter ved i forvejen, skal jeg bare sige, at hverken jeg eller det radikale venstre vil være med til det. Det, min bemærkning skulle tjene til, var at påpege den usikkerhed, der er omkring hele beskatningsformen, hvis man går over til at beskatte engangsindtægter over en 10-årig periode. Enhver vil forstå, at der er et meget stort usikkerhedsmoment i en sådan beskatningsform.

Dernæst siger det ærede medlem, at jeg gjorde mig skyldig i den fejltagelse at mene, at dette forslag byggede på og havde samme skikkelse som det forslag, den konservative-venstre regering stillede i 1953. Nej, det gjorde jeg ikke, men det ærede medlem gjorde sig selv i sit første indlæg skyldig i den fejltagelse, idet han fremdrog, at lovforslaget havde meget snæver forbindelse med det andet lovforslag, vi behandlede i udvalget, om engangsbeskatning af særlige indkomster. Det er her, det ærede medlem må finde sig i at sammenligningen kommer ind. Om jeg ikke husker forkert, var det det ærede medlem, der i 1953 var ordfører for det konservative folkeparti og takkede sin regerings finansminister for, at han stillede et forslag, der gik ud på, at særlige indtægter skulle beskattes med en engangsprocent, som ikke var fradragsberettiget. Det ærede medlem takkede dengang for forslaget; nu løber han fra det, så snart han ser det. Det er her, jeg ikke rigtig kan se logikken.

Jeg må måske med den højtærede formands tilladelse bringe et ganske kort citat om den mærkværdige stilling, det ærede medlem og hans parti indtager i denne sag. Det er Information, der den 16. januar d. å. skriver:

„De forslag til en skattereform, som i sin tid blev fremsat af den venstre-konservative regering om en engangsbeskatning på 25 og 30 pct. af henholdsvis renteforsikringer og engangsindtægter, der